

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΣΑΤΑΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΛΟΡΕΝΤΙΖΟ ΣΟΝΤΕΡΙΝΙ

‘Ο άνθρωπος με την αλλόκοτη φύση· Υπαταχτικός εάν σκλάβος και αιμοβόρος εάν κακοδύρο· ‘Ο Λορέντζο και ο Πάπας της Ρώμης· ‘Ο Αλέξανδρος τών Μεδίκων· ‘Η βράσις τού Λορέντζο· Αίμα, αίμα, αίμα!... ‘Ο έρωτας του· Στιγμές άγωνίας· ‘Όπου παρξάιδει την ά γαπημένη του! Λορέντζο, Λορέντζο, Λορέντζο! Πώς έδολοφόνησε τόν ‘Αλέξανδρο τών Μεδίκων· ‘Η αυτοκτονία του.

Λορεντζινάκισο

ρισαν ή ιστορία.

‘Ο ‘Αλέξανδρος τών Μεδίκων, ο βασιλεύς της Φλωρεντίας έμεινε περιφρόνητος γιά τή άνομημάτα και τή έγκλημάτα που έδω πράξε. ‘Ηταν τραγικώτατος και ή κυβέρνησή του έστάθη ένα διαρκές μαρτύριο γιά τους ύπηκόους του. Πολλοί άριστοκρατικοί οίκοι της Φλωρεντίας άρτίστησαν να ξεφαντίσουν άπό τή πρόσωπο της γής αυτόν τόν άπείσο κύρωνα, πλήθος σωφομασίας όργανώθησαν εις βάρος του, άλλ’ όλας άπέστησαν και ο ‘Αλέξανδρος έραπολουθήσασ να πάθεισάσ τόν Φλωρεντινό θρόνο.

‘Εκείνο όμωσ που δέν είνε γνωστό στήν ιστορία, είνε ότι τά περισσότερα έγκλημάτα και ή μεγαλύτερη τραγωδία έμ μέρος του ‘Αλεξάνδρου, όφείλονται σ’ ένα κακό δαίμονα, τόν όποιο ο βασιλεύς αυτός είχε ποιά του, σ’ ένα μυστηριώδες και άλλόκοτο πρόσωπο, τόν όποιο άναφέρουν με φοβήσ ή χρονογράφο της έσοχής έβεινης. ‘Ο άνθρωπος αυτός όνομάζονταν Λορέντζο Σοντερίνι.

‘Ο Λορέντζο Σοντερίνι ήταν νόθος υίός τού Πένουο Φραγκίσκου τών Μεδίκων και τής Μαρίας Σοντερίνι, μάς γυναίκασ τού λαού, όραιοτάτης, που έπρεσε θέμα τόν άνόχον παθόν τού μεγάλοσ βέινοιο άρχοντοσ. ‘Η Μαρία άνέθερος τόν Λορέντζο της με μεγάλη άφοσίωση. ‘Η πληγωμένη της καρδιά έγινε πηγή άστέλειτης στοργής γιά τόν μικρό της Λορέντζο, που ήταν και ή μόνη παρηγοριά της.

Δέν έζησε όμωσ πολύν καιρό να χαρή τόν παιδί της. Πέθανε άπό τήν αίμασ και τή όληνη του και ένας γηραιόσ εύγενής, ο Φίλιππος Στάξ, που είχε προστατεύσει πολύν τήν έγκαταλειμένη Μαρία, έπληρε σέδ σπλι του τόν Λορέντζο που ήταν τότε δέκα χρονών.

‘Ο Στάξ δέν είχε ούτε γυναίκα ούτε παιδιά. Τήν άνατροφή του μικρού άνέλαβε με γρηά έπιτηδεύα που είχε σέδ άρχοντικό του, ένας δέ μοναχόσ έπιφοροίονησ να τού μάθη γράμμασ. ‘Όταν ο γηραιόσ εύγενής πέθανε, ύστερ’ άπό ένός χρόνιο, ο Λορέντζο έγινε ο κληρονόμοσ του και ριχθήσε άμέσασ στήν παράρωση και περιμετρεμένη ζωή του.

‘Ο νέος αυτός είχε έναν άλλόκοτο χαρακτήρα. Μπορείσ ναεισάσ να τόν πη ήμισπαρφόρα. ‘Ηταν με άσημαφώδιστη φύση, είχε τήν όλημη, τήν σκληρότητα ενός βάρβαρο άνδρα, όμωσ είχε και τήν έδοναμία, τήν λαπότητα και τήν έπιτηδημένη ταινοσύνη μάς γυναίκασ. ‘Ηταν ένα περίεργο μίγμα σαρκασμοσού και άνησυχίας, άμφιβολίας και άσβεσίας, ταπεινότησ και μεγαλοφροσύνης. ‘Εχάιδεσε δλον τόν κόσμο και δέν άγαποίσεσ κανέναν, δέν έπισποίσεσ άνθρωπο και όμωσ άφοσιωνότανε σάν ένοσταχτήσ σκλάβο, ήταν ένα άπό τά πλάσματα βείνης που ή φύση όημισοργεσ τί περιόδοσ έπιφολισμοσού και διαφθοράς...

‘Η μορφή του πατριάρχη όλας αυτές τις άλλόκοτες αντίθετάς της ψυχής του. Ποτά ναεισάσ δέν τόν είδε με τόν ίδιο πάντοτε πρόσωπο. Σονήθασ είχε κάτα τόν τόσο όηληρημασίσ στή φυσιογνωμία του, όμωσ οι φίλοι του τόν όνόμαζαν χαϊδευτικά Λορεντζίνο. Πολύ συχνά όμωσ τόν πρόσωπό του, που ήταν τόσο όμορφο και τόσο χαριτωμένο, έπαίρανε με τόσο διαβολική, τόσο σκληρή και τόσο άπεισία έμφραση, όσσεσ μπορούσεσ να τρομάξη και τόν πιο ψυχραιμό άνδρα.

Τένοιος ήταν ο Λορέντζο Σοντερίνι...

Πώς ο άνδραπος αυτός γνωρίστηνε και πώς συνεδέθη τόσο στενά με τόν ‘Αλέξανδρο τών Μεδίκων; Αυτό δέν τόν έξέρουμε. Κάποιο τυχαίο περιστατικό έρχεται μαρμά φορά να γίνη άφοραμή τών σπουδαιοτέρων γεγονό-

των. Τό ίδιο έτος συνέβη και με τις σχέσεις τών δύο αυτόν προώπων. ‘Από τήν όρα όμωσ που τόν άνώμασε, ο ‘Αλέξανδρος δέν είχε παιά άλλους φίλους έξω άπό τόν Λορέντζο. ‘Ο Λορέντζο τού ήνασε τόν πάν: ήταν ο γελωτοποιός του, ο σελιπόλαπός του, ο ύπηρέτης του, ο κατάσκοπός του, ο φίλος του και πάλι περισσότερο άπόμ ή από φίλος του...

Πριν όμωσ άπό τόν ‘Αλέξανδρο τών Μεδίκων ο Λορέντζο είχε με άλλη μεγάλη γνωριμία: τόν Πάπα της Ρώμης Κλήμη. ‘Η ά γάπη που άισθανότανε γιά αυτόν ο Πάπας ήταν μεγάλη, κ’ ή μεραιοφιλία που τού έπαμνα άπόμω μεγαλείεταρ. Τί συνέβαινε με στήν ψυχή τού μεγάλου αυτού γήτορ; ‘Όσο μεγαλείετη ήταν ή άγάπη που τού έδειχνε ο προστάτης του, τόσο περισσότερο άναβε άπεσε στήν ψυχή του τόν μίσος γιά τόν αυτόν. Τρεις φορές άπεσάρθθη να τ’ αν δολοφονήρη και τρεις φορές ο Πάπας τόν έσοχηόρησε. Στό τέλος ο Λορέντζο τόν άγκαταλείψασ, άποφασισμένος να τού κάνει όπισσώδησασ κακό!

Τότε γνωρίστημε με τόν βασιλέα της Φλωρεντίας. ‘Ο ‘Αλέξανδρος είχε τότε έναν άποφασισμένο φίλο, ένα νεαρόν σέπατορδή, ο όποιος πολλάσ φορές έδειξε ότι θα έπρόσφερε εύχαρίστωσ τή ζωή του γιά τόν βασιλέα του. Τρεις όμωσ μήνας άπό τήν ήμερα που ο Λορέντζο άγκαταστάθη στό παλάτι τών Μεδίκων, ο σέπατορδής αυτός καταδικάσθησε σά θάνατο άπό τόν βασιλέα της Φλωρεντίας.

‘Η μήτερα τού νεού, με εύγενεστάτη καρδιά, γιά να σόση τόν παιδί της, πήγε σ’ έσασε πλειονόμοσ σά πόδια τού τυχοδιώκτη σελιπόλαπασ. ‘Ο Λορέντζο τήν έσχημοσ, της έφίλησε με σπαργαμένη τήν καρδιά τόν χέρι και τήν ήσσε:

— Κρίλο, έχετε έπισποτήσασ σά μένα. ‘Ο υίός σας θα σπώη!

Τήν άλλη μέρα ο σέπατορδής όδηγείτο σέδ δάμο, ο όποιος τού έκοψε τόν κεφάλι! ‘Ο Λορέντζο ήταν ο αίσθαντικώτατος και ο σκληρότερος άνδραπος συγχρόνισ!...

‘Ο ‘Αλέξανδρος ήταν ο μόνοσ βασιλεύς της ‘Ιταλίας που έπα στήραζε τήν έποχή βείνης τόν Πάπα Κλήμη. Μετά ένα χρόνο όμωσ άπό τότε που έγνωρίσε τόν Λορέντζο, ο βασιλεύς της Φλωρεντίας έγινε ο άσπονδότερος έχθροσ τού Πάπα και ο Κλήμησ της Ρώμης καθιστήρησε γιά τόν ιδίον στήν ‘Αγία Έθρα ένα άπό τούς πιο μισητούς έχθρούς του, ο όποιος έγινε Πάπας με τόν όνομα Βονιφάτιος.

Μολτατούσά ο Λορέντζο παρήλασε κατόπισ νεκρά τόν έσπαιτο και έγκαταλειμένο Κλήμη και τόν περιμοιόδονταν σάν παρ του. ‘Όταν πέθανε, τού έπαμνα με ά μεγαλοσηρή κηδεία και όλόκληρη ή Φλωρεντία έπέθεσε επί τρεις ήμέρες τόν θάνατό του κατά διαταγή τού ‘Αλεξάνδρου.

‘Ο βασιλεύς της Φλωρεντίας ήταν γενναιοτάτος πολεμιστής. Είχε τόσα τραύματα σέδ όμωσ που όσες ήσαν και ή μάχη που είχε περδίσει. ‘Από τότε όμωσ συνεδέθη με τόν Λορέντζο έγινε άλλος άνδραπος. Τόν έβλεπε ναεισάσ με μνην ώρες όλόκληρησ βαρλαμμένος πάντα σ’ ένα νεαρόν με τήν μαλακώτερα προσώπο, δέν έπαμνα παιά σπασί τόν χέρι του και έλαγε, χαϊδευόντα τή έσπασή μαλλιά τού φίλου του:

— Τι φορική ζωή είνε αυτή που έζησε ίσασμε σήμερα, άγαπητέ μου!

Κονικά του, παθισμένησ αυτό γάνατο ο Λορεντζίνο έπαίξε σέδ δάχτυλά του ένα κομμά όραβιό μαχαίραμ. ‘Ο ‘Αλέξανδρος δέν τόν έλαγε παιά Λορεντζίνο, άλλα Λορεντζίνάκιο!

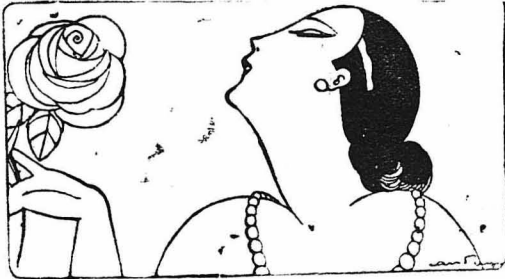
Τήν έποχή βείνης με ά μεγάλη σωμαμοσία όργανώθησε άπό τούς γόνους τών άριστοκρατικώτατων οίκογενεών της Φλωρεντίας έβαντιόν τόν ‘Αλεξάνδρο. ‘Η σωμαμοσία άνεπαλύθησε, χάρις σέδ Λορέντζο, και έδωσε στωαρία σέδ τέρμα σέδ να ίκανοποίηση όλα τή άγνη ένισιασ του. Οι φολακές έγένεμασ και έκανοσνέδες άριστοκρατόν άδηγήθησαν σέδ δήμο. ‘Η Φλωρεντία όλόκληρη βοδίστησε σέδ πένθος.

Μάσ σ’ αυτή τή φοβερή αίματοχυσία γεννήθησε, γιά πρώτη φορά στή ζωή του, ένα τροφικό σίστημα στήν καρδιά τού τυχοδιώκτη αυτού. ‘Ο Λορέντζο άγάπησε τήν κόρη ενός γηραιού άριστοκρατή!

‘Η άγάπη σέδ φάνηκε πώς τόν είχε πάρει άλλον άνδραπο. ‘Αρχισά έβραφονίζετασ άπό τήν ψυχή του ή άγνη βείνης και βάρβαρη σκληρότητα που έπαρθε ο άλλόκοτος χαρα-

Είχαν αυτοκτονήσει!...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΑΞΕ, ΔΙΑΔΟΓΟΙ, ΑΣΤΕΙΑ

Σε μία λουτρόπολη : 'Ο σούζυος κολυμπάει στην θάλασσα ενώ ή σούζουνα του κάθεται στην άμμουδιά διαβάζοντας έναν όδηγό κολυμβητικής.

Ξαφνικά, σέ μία στιγμή, ό σούζυος πού δέν έξερει παθόλου κολύμπι, παρασύρεται από τό κύμα και κινδυνεύει νά πνιγεί.

Σηκώνει λοιπόν τά χέρια ψηλά και κραυγάζει :

— Βοήθεια !... Πνίγομαι !... Σώστε με !... Πνίγομαι !...

'Η σούζουνα του άπ' τήν άμμουδιά του φωνάζει τότε :

— Στάσου, Γιδόργο, μήν φωνάζεις. Πάψε μία στιγμή νά... σού διαβάσω τί λέει σχετικάς ό όδηγός τής κολυμβητικής !...

'Η νουνα ήθελε νά πάνη δώρο στή βαφτισμά της, τήν μικρή Λόλα και τής πήρε τά μέτρα γιά νά τής φτιάξη ένα φόρεμα. 'Αργήσε όμως τρεις-τέσσερες μήνες και ή Λόλα πού ειναι δώδεκα έτών, δηλαδή στή ηλικία πού τά κορίτσια μαγαζιώνουν γρήγορα, έχει ψηλώσει πολύ και τό φόρεμα έκείνο δέν τής κάνει.

'Έπειτα από μερικές μέρες ή νουνα πηγαίνει έπίσκεψη στό σπίτι τής Λόλας και βλέποντάς την νά μή φοράη τό φόρεμα πού τής δώρησε τήν ρωτάει :

— Γιατί Λόλα δέν φοράς τό φόρεμα πού σου χάρισα ;

— Γιατί ή μαμά λέει πως ψηλώσα και τό φόρεμα ειναι πολύ ποτό.

— Και τί τόνανες ;

— Τό φοράω... ή μαμά όταν βγαίνει έξω !...

Κάποιος κάνει παρατηρήσεις σ' έναν φίλο του τρομερόν μπασφύ. — Μά δέν μοδ λές ; τόν ρωτάει, γιά ξηγήσέ μου, γιατί πίνεις τόσο πολύ.

— Για νά πνίγω μέσ' στό κρασί τίς θλιβερές μου σκέψεις.

— Μπα. Και κατορθώνεις νά τίς πνίγεις ;

— 'Όχι, γιατί... έρωσάν πειά νά κολυμπάνε !...

πτήρας του. Γινότανε άγνώριστος.

'Έσως άπό τό θάνατο τών νεότερα και τούς συγγενείς τής άγαπημένης του, συμμαρτές έπίσης, έλασε ότι μπορούσε γιά νά παρηγοήσει τήν παρθά της. Και τήν κατέκτησε. 'Η ώραία Μόννα ντάλ Πάρο, όπως λεγότανε ή νέα, τόν άγάπησε παράφορα, μέ τή φλόγα έκείνη πού συναντά κανείς μονάχα σίς παρθένες τών μυσμηρών χρόνων...

Στό μεταξύ αυτό τό 'Αλέξανδρος είχε γίνει παιά ένας παραλυμένος και δεσφοραμένος τύραννος. Είθε τή νέα και τήν έπρόθησε. Και, όπως πάντα, έμπιστεύθηκε τό ββαλεύό του κόθο στό Λορνέτζο.

Τι συνέβη τότε μέσο στήν άλλόκοπη ατέη ψυχή ; 'Ο Λορνέτζο έπιγυ και βρήκε τήν κόρη πού τόν άγαπούσε. 'Έταν κατάχλωμος και ή νέα έκείνησε δίπλα του, τόν έχάιδνε και του ζήτησε νά τής πη τι του είχε συμβή. 'Ο Λορνέτζο άρχισε νά κλαίη τότε σά μαρδ παιδι και τό δάκρυά του έσμιγαν μέ τά δάκρυα τής άγαπημένης του. 'Εμειναν έτσι ώρα πολλή, ως πού στό τέλος έκείνος άσρημάθηκε, ένώ στά μάτια του άστράφανε μία διαβολική λάμψη.

'Η Μόννα τόν έφορήθηκε έτσι όπως τόν έβλεπε τήν ώρα έπεινή.

— Πήμα ; τίς είπαι έκείνος ξερά, μέ παραλαγμένη φωνή.

'Η νέα τόν άπολόυθηκε έπάσως. Τήν άνέβασε σ' ένα άμάξι και τήν όδήγησε όλόστια στό παλάτι. 'Ο 'Αλέξανδρος έπαρτίμενος. 'Ο Λορνέτζο ζήτησε τό παραπέτασμα και έσπρωξε μέσα, στήν άγκαλιά του παραλυμένου βασιλιά τήν κόρη πού άγαπούσε !...

Πέρασε πολλές παύρες από τότε. Τά πράγματα άλλαξαν. 'Ο Λορνέτζο έμισσε τόν 'Αλέξανδρο, όπως είχε μύσησι και τόν Πάπα πού τόν είχε προσκεταθεί. Και τόν έδολοφόνησε !

Τήν άλλη μέρα βρήκαν και τόν ίδιο νεκρό στό κατώφλι του παραπηλωτού όπου θά μετέφεραν τόν νεκρό του βασιλέως τής Φλωρεντίας. Είχε αυτοκτονήσει !...

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΕΝΟΣ ΠΑΡΙΣΙΝΟΥ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Τι θά πη δημοσιογραφική εδυναμείωση. 'Η άπαιτητική φίλη. 'Ο αυτοκτονήσας !... Μεταξύ έσωτες και έπαγγελματικού καθήκοντος. 'Ο έπαρχιώτης βροθής πού άρχει νά γυρίσει. 'Επί τέλους !... Πού ήταν. 'Η λύσις του... δράματες.

'Από τ' άπομνημονεύματα γνωστού ρεπόρτερ, πού κυκλοφορούν τελευταία, πέρνουμε τό κάτωθι χαρακτηρισμένο άνέκδοτο :

— 'Ότι ήμουν πολύ καλός ρεπόρτερ και πιστός στό καθήκον μου, γράφει σ' ένα μέρος; του βιβλίου του ό Παρισινός δημοσιογράφος, δέν θά μπορούσε κανείς νά μου τό άμφισβητήσει έταν διαβάση τό περιστατικό αυτό πού μου συνέβη σά πρώτα χρόνια τής παρείραςμου.

Είχα τότε μία φιλενάδα, πού μ' άγαπούσε και τήν άγαπούσα έπαιρολιά και ποθούσε νά βρισκίμαι μαζί τής διαρκώς τίς νέχτες, νά μή χωρίζουμε ποτέ.

'Εγώ, φυσικά, λόγω τής δουλειάς μου, μόνο τίς προτινές ώρες πηγαίνα νά τήν βρω. Μία μέρα, λοιπόν, μου έστειλε τό εξής τηλεγράφο : « Αν δέν ρθής στό δωμάτιό μου στις 11 τό βράδυ, θ' αυτοκτονήσω !... » Τό σημείωμά τής ; μέ πατετάραξε. 'Ημουν βέβαιος πως θά πραγματοποιούσε τήν άπειλή της, γιατί ήξερα τί παειματόρα μ' έδεικνυιη πού έταν.

Πώς όμως νά φύγω από τή δουλειά μου τόσο χωρίς άφοβή ή πραγματική έργασία ενός καλού ρεπόρτερ άρχίζει μόνο μετά τίς 11 τό βράδυ ;

— Τι νά πάωμ ; 'Ας σκεφτώθι έπί τέλους ή τραλή ! προσαντός τό καθήκον ! είπα μέσα μου.

'Όταν ή ώρα έφτασε 10, φώναξα τό βροθό μου, ένα ξεπυνο και δραστήριο επαρχιωτόπουλο πού μάθαινε ποτά μου νά πάνη ρεπόρτερ και του είπα βροντάς του τή δεσφύουσα τής φίλης μου :

— Τοιμάσου νά πάς γρήγορα στήν οδόν αυτή, χωρίς νά χάσης ούτε δευτερόλεπτο. 'Εμει' θ' αυτοκτονήση μία νέα γιά έρωτικούς λόγους. Πρέπει νά βροθής έπί τόπου, νά μαζέψης όλες τίς λεπτομέρειες του τραγικού γεγονότος και νά γυρίσης άμεσα πίσω νά μου φέρης όλα τά σχετικά στοιχεία γιά νά γράψω...

Δέν ήθελα νά έγκαταλείψω τή δουλειά μου. Και άφρα νή φίλη μου νά πεθάνη. Μία όμως πού μοιραίας τό όρμα θά γινόταν έπρεπε τουλάχιστον νά έπισφαλήθώ τής τραγικής ευκαιρίας και νά χα πρώτος όλες τίς σχετικάς λεπτομέρειες.

'Ο βροθός μου έφερε τρέχοντας. 'Εγώ, όφορ έπαμα τήν άλλη μου έργασία, έτοιμάσα τόν πρόλογο τής... έπικαιμένης αυτοκτονίας και πείσασα και τόν περιμένα νά μου φέρη τήν είδηση πλήρη νά νά τοιμάσω τό κείμενό μου. Είχα κλίσινα γράψει και τούς άνόλογους χρονητούς τίτλους :

Η ΧΘΕΣΙΝΗ ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΝΕΑΝΙΔΟΣ ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΕΡΩΤΙΚΟΙ Κ.Α.Τ. Κ.Α.Τ.

'Η ώρα ήμιας παρτούσε μ' ό βροθός μου δέν έχόταν. Πέρασαν τά μεσάνυχτα μ' ό μικρός μου ρεπόρτερ άκόμη νά φωνή.

'Έτσι ή έφημερίδα έπαισε στό πιστωτικό χωρίο νά έχω τήν είδηση τής αυτοκτονίας τής φιλενάδας μου !

— Πού διάβολο πήγα και χάθηκες απτός τό δόλιος ; διερωτώμουν. Τήν άλλη μέρα είδα ετοχώς, ότι καμμία έφημερίδα δέν έγραψε τίποτε γιά τήν αυτοκτονία τής φίλης μου.

— 'Όταν, έπί τέλους ήρθε ό βροθός μου σού γραφαίτο, χέμηξα έπάνω του σάν λισσασμένος :

— Πού ήσουνα ψές ; οβραλαξα Γιατί δέν έφραες τήν είδηση τής αυτοκτονίας, γιά τήν όποία σ' έστειλα ;

'Ο βροθός μου πρόλαβε τόν παταρράκτη τών έπαλήθεσών μου και μου είπαι :

— 'Η δεσποινίς δέν αυτοκτονήσε στις 11 τό βράδυ.

— Αυτοκτονήσε μήπως άργότερα ;

— 'Όχι !

— Λοιπόν θ' αυτοκτονήσε σήμερα τό πρωί ;

— 'Όχι, γιατί... έξέρεται, μου έξηγήσε ό άναιδέπτατος, σήμερα τό πρωί δέν σφάφτανε πειά τ' αυτοκτονήση... Συναίνεσα, βλάπεται, μ' οι όνο μας λιγάκι άργά...

'Ενώθησε. Πήγε ό φιλαράκος στή δεσφύουσα πού τουδωσα, βρήκε τή φιλενάδα μου, είδα πόσο συμπαιθητική ήταν και γιά λόγους... φιλανθρωπίας, ένώχτησε ποτά της, γιά νά τήν παρηγορήση και νά τήν έμποδίσω από τό άπαινονημένο διάβημά της...

Και τήν παρηγόρησε, ό δόλιος !